

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΖΕΓ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



Ἐκείνη τῆ στιγμῇ τὸ φεγγάρι πρόβαλλε πίσω ἀπ' τὸ μοναστήρι καὶ φώτισε τὰ ἔρειπια τοῦ πού ἔμοιαζαν μᾶλλον μ' ἔρειπια μεσαιωνικοῦ φρουρίου, διαγραφόμενα πάνω στο χῶμα τῆς σκιᾶς τῶν ὑψηλῶν καμπαναριῶν.

Τὸ μοναστήρι πού ἄλλοτε, ὅπως τὸ εἶπε κ' ὁ καθηγητής, ἦταν πασίγνωστο καὶ τρομερό, ἀνῆκε στοὺς μοναχοὺς μιάς θεησκευτικῆς αἰρέσεως, ἣ ὅποια δὲν ὑπάρχει πιά σήμερα. Κατεστράφη δὲ κατὰ τοὺς ἔμφυλους πολέμους τῶν Ἑλλήνων, χρησιμοποιοῦνδ' ἱπανειλημμένως ὡς

κε ἐκείνη τῆ στιγμῇ μέσ' ἀπὸ τὴν γῆ, σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς.

Ἄντ' ὅ μ' ἔκανε νὰ παγῶσω... Ὁ ἦχος αὐτὸς ἐβρόνθῃς λίγα λεπτά, μὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὄρα γινότανε καὶ πιά ὀδυρμένως, λές καὶ ἀπομακρυνότανε ἀπὸ μᾶς, ὡς σὸ τὸ τέλος ἔσβυσε ἐντελῶς.

Τότε ὁ καθηγητής, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυφῶνα μ' εἶπε :

— Καλὰ τὸ φαντάστηκα ἐγὼ πῶς γώθηκε μέσα στὴ γῆ. Κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔρειπια ὑπάρχουν ἀπέραντοι κρυφῶνες. Ὑπάρχουν τὰ καλλήρια τῶν καλογηρῶν, τὰ κενεστάφι τους, οἱ αἰθούσες ὅπου ἔκαναν τῆς μυστικῆς συνεδριάσεως τους καὶ τῆς ἀπόκρυφης θυσίης τους. Καὶ ἅλ' αὐτὰ διατηροῦνται σὲ θαυμάσια κατάσταση. Μονάχα πού δὲν ἔβρουμε τὸν τρόπο νὰ κατέβουμα...

— Μὰ νομίζετε πῶς εἶνε φρόνιμη μιά ἐπισκεψὴ σὲ τέτοια ὄρα σὲ καταφύγιο αὐτὸ τοῦ Βρυκόλακα... τόλμησα νὰ παρατηρήσω.

— Γιατὶ ὄχι ;.. μοῦ ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Πέρεται νὰ ξεμπερδεύουμε μιά ὄρα ἀρχίτερα ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας, γιατί ποὺς ἔχει τὴ μορφή νὰ μᾶς σκαρῶσει ὅσο τὸ ἀβήγητο μὰ περιφέρεται ἀνεσβόλητο. Πρέπει νὰ ξεμπερδεύουμε μιά γιὰ πάντα, καὶ ὅσο γρηγορώτερα θὰ ξεμπερδεύουμε τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς καὶ προπάντων γιὰ τὴ φτωχὴ καὶ προσφιλή μας Ἀλιαν...

Ἄφου εἶπε αὐτὰ, ἐπρόσθεσε σὲ λίγο :

— Ἐχε πάντοτε τὸ πιστόλι σου σὸ χέρι καὶ ἔσο ἔτοιμος γιὰ ὅλα.

Ἐπειτα ὁ καθηγητής προχώρησε λίγα βήματα καὶ ἔβρασε ὡς τὸ μέρος ὅπου μερικοὶ θάμνοι φούντωναν πλάι στὰ ἔρειπια.

Ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα.

Τὸν εἶδα νὰ παραμερίζῃ τοὺς θάμνους καὶ νὰ προσπαθῇ ν' ἀνασηκώσῃ μιά μεγάλη στρογγυλὴ πέτρα πού βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτοῦς. Μὰ ἡ πέτρα ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ γιὰ νὰ τὴν σηκώσῃ χρειάστηκε μὰ τοῦ προσφέρω τὴ συνδρομὴ τοῦ ἐνὸς χεριοῦ μου, γιατί μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσα πάντοτε τὸ περιστρόφο μού.

Τότε μιά μεγάλη στρογγυλὴ τρύπα παρουσιάστηκε μπροστὰ μᾶς, πού ἔμοιαζε μὲ στόμο πηγαιδιῦ. Ἄμέσως ὁ καθηγητής γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶπε :

— Μὲ τὸ παρμικρὸ πού θὰ συμβῆ νὰ πυροβολήσῃς!

Συγχρόνως ἔβγαλε τὸ ἠλεκτρικὸ του φανάρι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ φώτισε τὴν τρύπα, ἐνῶ ἐγὼ ἔστρεψα πρὸς αὐτὴ τὸ περιστρόφο μού, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσω, ἀν συνέβαινε τίποτε, ὅπως μοῦ εἶπε.

Μὰ δὲν παρουσιάστηκε τέτοια ἀνάγκη. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὴ τῆς τρύπας εἶδαμε τότε τὰ ἐπάνω σκαλοπατῖα μιάς περιστροφικῆς σκάλας, πού ὀδηγοῦσε κάτω στὰ ὑπόγεια.

Ὁ καθηγητής ἔβγαλε κ' αὐτὸς τὸ περιστρόφο του καὶ κρατώντας το μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του κρατοῦσε τὸ φανάρι, γώθηκε σουρτὸ σὰ φεῖδι μὲς' στὸ ἀνοιγμὰ, προσκαλώντας μὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Κατεβήκαμε ἔτσι καμμὰ εικοσαριά σκαλοπατῖα καὶ βρεθήκαμε μέσα σ' ἓνα δωμάτιο τετράγωνο καὶ χαμηλό, πού ἔμοιαζε μὲ κενεστάφι.

Ὁ καθηγητής ἄμέσως ἔβριξε τὸ φανάρι του, πρὸς ὅλες τῆς διευθύνσεις, μὰ δὲν εἶδαμε τίποτε.

Στὴν ἀρχὴ μάλιστα μᾶς φάνηκε πῶς τὸ κενεστάφι αὐτὸ ἦταν ἀπομονωμένον ἐντελῶς ἀπὸ τ' ἄλλα ὑπόγεια τοῦ μοναστηριοῦ. Μὰ γρηγορὰ ἀνακαλύψαμε πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα μιά τρύπα ἀρκετὰ μεγάλην διαστάσεως, ἀνοιγμένη ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπου μὲς' ἀπ' τῆς πέτρας τοῦ τοίχου.

Ὁ καθηγητής τὴν ἐφώτισε μὲ τὸ φανάρι του καὶ τότε εἶδαμε ἓνα μεγάλο σκοτεινὸ διάδρομο ν' ἀπλώνεται μπροστὰ μᾶς.

Ἄμέσως ὁ καθηγητής πέρασε τὴν τρύπα καὶ ἐμπήκε σ' αὐτὸν. Ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα.

Ἀρχίσαμε νὰ βαδίζουμε στὸ διάδρομο, φωτίζοντας τὸ δρόμο μὲ τὸ φανάρι μᾶς, ἐνῶ ἓνα πικνότεο σκοτὸς ἀπλώνονταν γύρω μᾶς.

Σὲ μιά στιγμὴ ἀκούσαμε μακριὰ τὴν ἴδια θηρηώδη φωνὴ πού εἶχαμε ἀκούσει προηγουμένως... (Ἀκολουθεῖ)

φρούριο.

Πάνω ἀπὸ δυὸ αἰῶνες ἔχαν περάσει τώρα πούτ' ἔμοιαζε ἔμνε ἀκατοίκητο. Μονάχα στὰ ὑπόγειά του, τὰ ὅποια ἔχαν διασῶθῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ, κατέφυγαν κάθε τόσο περαστικοὶ ὄμιλοι ἀτοιγγάνων. Τῆς πληροφωρίας αὐτῆς μοῦ τῆς ἔδωσε ὁ καθηγητής καθὼς προχωροῦσαμε :

Ὁ Στῆβενς προχωροῦσε ἀπὸ τὸ ἐξώμο πού ἔφερον πρὸς τὴν εἰσοδο τοῦ μοναστηριοῦ μὲ βῆμα σιγούρου, ἀν' ἀνθρώπος πού ἔξερε καλὰ τὸ μέρος.

Ἐμεῖς ἐξακολουθοῦσαμε νὰ τὸν παρακολουθοῦμε κρυπτόμενοι πίσω ἀπὸ τὰ χαμῶδεντρα τοῦ δρόμου πού ἦσαν πλάι στὸ δρόμο. Ὁ καθηγητής προηγείτο ἀνοίγοντας δρόμο μὲς' ἀπ' αὐτὰ κ' ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα.

Τὸ πᾶν ἦταν ἔρημο γύρω καὶ μόνον τὰ κροσῖματα τῶν νυχτοπουλιῶν ἀπάνω στὰ ἔρειπια ἐτάραζαν τὴν ἀπόλυτὴ ἠσυχία τῆς νύχτας.

Ἄξαφνα καθὼς εἶχαμε σχεδὸν φτάσει πιά στὸ μοναστήρι, χάσαμε τὸ Βρυκόλακα ἀπ' τὰ μάτια μᾶς. Ἡ σκιά πού ἔβριγγαν τὰ ἔρειπια δὲ μᾶς ἐπέκρινε νὰ δοῦμε τίποτε. Ὡστόσο, προχώρησαμε διλλασιαρίζοντας τῆς προσφιλῆσεως μᾶς κ' ἐφτάσαμε ὡς τὴν σκάλα πού ἀνέβαινε ἀπάνω στὰ ἔρειπια. Ἐκεῖ σταθήκαμε καὶ κυττάξαμε γύρω, τεντώνοντας συγχρόνως τ' αὐτιά μᾶς.

Μὰ οὔτε εἶδαμε, οὔτε ἀκούσαμε τίποτε. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ πιστέψουμε ὅτι ὁ Βρυκόλακος, μὴ ἀντιληφθεὶς διόλου τὴν παρουσία μᾶς, εἶχε ἐξακολουθήσει ἀνέπιπτος τὸ δρόμο του πρὸς τὸ καταφύγιό του.

Ὡστόσο, ἐγὼ ἐνοιόμην ἓναν μυστικὸν τρόπο μὲς' στὴν καρδιά μου, καθὼς ὁ καθηγητής μὲ παρέσυρε κ' ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε τὴ σκάλα τοῦ μοναστηριοῦ μὲ δυσκολία, γιατί ἦταν κ' αὐτὴ ἐντελῶς ἐρσιπωμένη κ' ἡ πέτρας τῆς ἦταν ἔτοιμος νὰ σπασοῦν κάτω. Ἔτσι βρεθήκαμε σὲ λίγο ἀπάνω στὸ ἄνωμα ὅπου ἦσαν ὑψημένα τὰ ἔρειπια τοῦ μοναστηριοῦ.

Κρυφτήκαμε πίσω ἀπ' τῆς ἐτοιμώρητες στήλες τοῦ πυλώνας κ' ἔβριξαμε μια ματιὰ σ' ὅλη τὴν ἔκταση.

Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὸ τοπίο. Εἶδαμε τότε μισοκρυμμένα οὐκλήματα, ἀψίδες πού φαίνονταν σὰ νὰ σέκωνται στὸν ἀέρα, ἐτοιμώρητους τοίχους καὶ στυλοὺς περμένους κάτω κ' ἡ νυχτερινὴ αὐρα φουσῶσε μὲς' ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ἔρειπιῶν. Πιὸ πέρα φαίνονταν ἓνα καμπαναριὸ ἔτοιμο νὰ πέσῃ καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸ ἓνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ πέτρας.

Ψυχὴ δὲ φαίνονταν πουσενά!

Προχώρησαμε μὲς' ἀπ' τὰ ἔρειπια πού μᾶς ἐκρυβαν τώρα πολὺ καλὰ κ' ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸ μέρος σὲ τὸ ὅποιο εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ Στῆβενς.

Μὰ διατρέξαμε ὅλοι σχεδὸν τὴν ἀπέραντη ἔκταση τοῦ μοναστηριοῦ μὲ κατωρθώσουμε ν' ἀνακαλύψουμε τίποτε.

— Ὁλλῶς κανεὶς πῶς τὸν κατάπιε ἡ γῆ! ψιθύρισα τότε ἐγὼ.

— Μὴν τὸ εἶχες περιεργὸ αὐτὸ... μοῦ ἀπάντησε μ' ἓνα παράδοξο τόνο ὁ καθηγητής.

Κ' ἐξακολουθῶν τῆς ἐρευνῆς του, τραβώντας με πάντοτε κοντὰ του ἀπὸ τὸ χέρι.

Εἶχαμε ἀπλησθηθεὶ σχεδὸν, ὅταν ἔξαφνα ὁ καθηγητής μὲ παρέσυρε πίσω ἀπὸ μιά ἐτοιμώρητη στήλη, δείχνοντάς μου νὰ κατάρβα μὲ τὸ σφιγμένον τὸ χεῖροῦ του εἰς δὲν ἔβρασε νὰ κινηθῶ κατόλου.

Ἐνας περίεργος ἦχος, ἓνας ἦχος θηρηώδης καὶ ἀγριὸς ἀκούστη-



Ὁ καθηγητής προχωροῦσε ἀνοίγοντας δρόμο μὲς' ἀπ' τὰ χαμῶδεντρα

